

(P. Pankulics) Po návrate z vyčerpávajúcej cesty sa často tešíme, že už konečne prejdeme bránou svojho domova. Nie je totiž iba vstupom, ale zároveň nás ochraňuje pred cudzím svetom. Dáva nám aj pocit istého bezpečia. Naopak, na konci ťažkej životnej cesty človek zas túži vstúpiť do večnej radosti. K nej sa možno dostať cez tú najbezpečnejšiu bránu, ktorou je práve Ježiš Kristus. Musíme sa však v živote vždy vydávať tou správnou cestou, jedinou, cestou lásky.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)